

SCHAMINÉE <<

Sjaak

De speelfilm *Kauwboy* dingt als Nederlandse inzending volgend voorjaar mee naar de Oscar voor de beste buitenlandse film. De film vertelt de liefde tussen een jongen en zijn kauw. Van Achilles Cool verscheen jaren geleden het boek *Kauwen in de spiegel*, waarin de schrijver als eerste de kauwentaal analyseert. Maar liefst veertig basisgeluiden zijn te onderscheiden. De film en het boek voeren mij onvermijdelijk terug naar mijn eigen jeugd, toen ik op de lagere school mijn eigen kauw grootbracht. Sjaak heette hij. De vogel was uit het nest gevallen, door een dorpeling gevonden en bij ons thuis gebracht. Mijn ouders runden een kroeg, hun jongste zoon had iets met de natuur, dus waar anders zou je dat dier naar toe brengen?

Kauwen zijn fantastische dieren, zo leert de film, zo leert het boek, en zo is mijn ervaring. Sjaak zat graag op mijn arm of schouder, maar liet verder niemand dichtbij komen. Met zijn vervaarlijke snavel maakte hij al snel duidelijk dat het menens was. Hij herkende mijn voetstappen voordat hij mij zag en 'mijn geluid' van de bel als ik via de cafédeur thuiskwam, en begon dan luid te roepen. Als ik huilde, huilde Sjaak met me mee. In het voorjaar hield ik hem in zijn kooi, want de drang om weg te vliegen was dan groot. Maar op een dag was de vogel gevlogen, bij het voeren ontsnapt vertelde mijn broer. Sjaak zat straten verderop, hoog in een boom... op mijn geroep kwam hij aanzien. Zelden heb ik zo'n geluksgevoel ervaren. Mijn vader heeft diezelfde dag nog de toppen van zijn vleugelpennen geknipt. **© Joop Schaminée**